

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **C. I., nar.,**
státní příslušnost Nigérie,
t. č. pobytem ZZC Balková, Tis u Blatna

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2020, č. j. KRPA-56512-23/ČJ-2020-000022-MIG,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o jeho zajištění za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „dublinké nařízení“); doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“), jelikož stav věci podle něj nebyl zjištěn způsobem, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu odpovídajícím § 2 odst. 1 a 4 správního řádu. Dále mělo dojít k porušení § 50 odst. 3 správního řádu, jelikož žalovaný nepostupoval tak, aby zjistil okolnosti svědčící v žalobcův prospěch i neprospěch, porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z odůvodnění rozhodnutí není patrné, jakými úvahami se žalovaný řídil, § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť posouzení možnosti uložit zvláštní opatření je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, § 129 zákona o pobytu cizinců, neboť nejsou dány důvody pro zajištění za účelem předání. Porušen měl být také čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, kdy bylo nezákonně zasaženo do žalobcova práva na osobní svobodu a čl. 28 dublinského nařízení, neboť není možné žalobce zajistit pouze proto, že se na něj toto nařízení vztahuje, zajištění není v případě žalobce přiměřené a bylo možno použít mírnější opatření.
3. Žalobce uvádí, že § 129 zákona o pobytu cizinců upravuje podmínky, za kterých může být cizinec zajištěn za účelem jeho předání. Žalobce má být předán do Italské republiky, Spolkové republiky Německo či Rakouské republiky, která má být příslušná k projednání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na žalobce se vztahuje dublinské nařízení, dle jehož čl. 28 odst. 1 členské státy nezajistí osobu pouze proto, že se na ni toto nařízení vztahuje. V § 28 odst. 2 uvedeného nařízení jsou další doplňující podmínky, jež musí být splněny kumulativně, konkrétně musí existovat vážné nebezpečí útěku, zajištění musí být přiměřené a nelze užít mírnějších prostředků. Žalobce přitom splňuje pouze prvou podmínku, že se na něj uvedené nařízení vztahuje.
4. V § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců jsou stanovena objektivní kritéria, dle dublinského nařízení je třeba, aby zde byly důvody, pro které je možné se domnívat, že žadatel může uprchnout. Nepostačí důvody, které vycházejí z objektivních zákonných kritérií, nýbrž je zapotřebí každý případ posuzovat individuálně. Pokud jde o žalobce, je pravdou, že objektivní kritéria naplnil, neboť na území ČR pobýval neoprávněně. Žalovaný však neuvedl jediný důvod, pro který by bylo možné se domnívat, že by mohl uprchnout, vyjmenoval pouze některé významné skutečnosti, jenž žalobce uvedl. Žalobce by naopak chtěl v ČR zůstat, nemá prostředky na vycestování. Není jasné, z jakého důvodu žalovaný dovodil, že nelze užít mírnější opatření. Žalobce sice porušil povinnost setrvat v Italské republice a v ČR pobývá neoprávněně, toto však jako důvod nepostačuje. Rozhodnutí je podle žalobce nezákonné, neboť se nelze domnívat, že existuje nebezpečí útěku žalobce, a je rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
5. Žalovaný měl v rozhodnutí uvést, že nemůže dopustit, aby se na území ČR nacházely osoby bez pobytového oprávnění, které nespolupracují se správními orgány. V tomto však žalovaný zásadně pochybil, neboť žalobce po celou dobu se správními orgány spolupracoval. Žalovaný dále vydedukoval, dle žalobce pouze na základě vlastních domněnek, že žalobce bude mít tendenci se skrývat a nebude chtít být předán.
6. Žalovaný pochybil dále tím, že pouze na základě skutečnosti, že v případě Itálie, Rakouska a Německa jde o demokratické země, kde jsou dodržována lidská práva, uvedl, že zde nejsou systémové nedostatky. To je však podle žalobce nesprávné, neboť zejména v Itálii je takovým nedostatkem již masový příliv osob žádajících o mezinárodní ochranu. Rozhodnutí žalovaného je podle žalobce nepřezkoumatelné v tom smyslu, že žalovaný měl povinnost tyto systémové nedostatky zkoumat a nikoli pouze obecně a abstraktně uvést.
7. Omezení osobní svobody je potřeba nahlížet optikou, že by mělo jít o prostředek uplatňovaný skutečně pouze jako ultima ratio. V rozhodnutí o zajištění je podstatná ta část rozhodnutí, kde jsou uvedeny konkrétní důvody a úvahy. Žalovaný konstatuje, že rozhodnutí o zajištění je přiměřené, avšak není patrné, z čeho tak usuzuje. Žalovaný se proto ani nemohl zabývat

dopadem rozhodnutí na soukromý a osobní život žalobce. Zajištění cizinců dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je úzce spjato s jeho účelem.

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Z obsahu spisového materiálu bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území ČR bez jakéhokoli oprávnění. Dále bylo zjištěno, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu v Itálii (2016), v Rakousku (2018) a v Německu (2019). Žalovaný je přesvědčen, že své rozhodnutí odůvodnil dostatečně, jasně poukázal na skutečnosti, které jej vedly k tomu rozhodnutí vydat. Žalobce správnímu orgánu uváděl, že žádnou žádost o udělení mezinárodní ochrany v minulosti nepodal, z výše uvedeného je však zřejmý opak, kdy žalovaný má na základě toho za to, že žalobce se svým jednáním snaží legalizovat pobyt na území EU, přičemž měl setrvat v zemích, kde žádal o mezinárodní ochranu, konkrétně v Německu měl dokonce pobytové oprávnění za účelem strpění do 17. 3. 2020. Žalovaný shledal naplnění podmínek dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Co se týká hodnocení systémových nedostatků v Itálii, Německu a Rakousku, žalovaný dané země posoudil jako ekonomicky vyspělé, s vysokým standardem dodržování lidských práv, žádné zásadní nedostatky neshledal. K možnosti aplikace mírnějších opatření se žalovaný též vyjádřil. Na základě pobytové historie žalobce se lze domnívat, že žalobce nebude ani nadále respektovat rozhodnutí příslušných orgánů.
9. Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti:
10. Dne 15. 2. 2020 bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR bez jakéhokoli dokladu. Sdělil, že pochází z Nigérie a přicestoval z Německa. Žalobce byl téhož dne zajištěn. Při podání vysvětlení uvedl, že cestovní pas ztratil cestou. Vlast opustil z důvodů sporů se strýcem, který jej chtěl pravděpodobně zabít. Přicestoval nejprve do Itálie, dále odjel do Rakouska, a poté do Německa. V ČR se ohlásil policii. Uvedl, že o mezinárodní ochranu nikde nežádal. Na dotaz, zda ví, že má v Německu povolen pobyt za účelem strpění, sdělil, že o tom neví, že v Německu o azyl žádat nechce. Jeho věk zatím nikde neověřovali, v Rakousku mu však údajně jeho věk nevěřili. V EU nemá žádné vazby ani příbuzné, nemá ani žádné finanční prostředky. Chtěl by v ČR zůstat a chodit zde do školy. Žádnou překážku vycestování neuvedl, mimo skutečnost, že se nechce vrátit do Německa. Dle informace z Německa tam žalobce disponoval pobytovým oprávněním za účelem strpění, přičemž nebyl oprávněn cestovat v rámci Schengenského prostoru. Dle odpovědi z Rakouska bylo datum narození žalobce nikoli X, ale Y. V doplňujícím vysvětlení se k tomu žalobce vyjádřil tak, že v Rakousku o azyl nežádal. Policii tam měl sdělit stejné datum narození jako v Německu, tedy rok X. Žalovaný si vyžádal lékařské vyšetření žalobce, ze kterého vyplynulo, že věk žalobce odpovídá dospělému jedinci či osobě na hranici dospělosti. Kostní věk byl dle atlasu GP-Z zjištěn na 19 a více let, snímky odeslány k vyhodnocení do programu BoneExpert – GP 18,69 let, TW3 16,39 let. Dne 21. 2. 2020 bylo vydáno rozhodnutí, kterým bylo upraveno žalobcovo zajištění na zajištění dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaný shledal naplnění podmínek dle § 125 odst. 6 zákona o pobytu cizinců.
11. Dne 16. 2. 2020 bylo vydáno rozhodnutí, kterým byl žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců zajištěn. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalovaný zrekapituloval dosavadní skutková zjištění. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce požádal o azyl poprvé v roce 2016 v Itálii, poté v Rakousku a Německu. Žalovaný uvedl, že jednoznačně existují pochybnosti o tom, že jde v případě žalobce o nezletilého cizince bez doprovodu, kdy tento závěr je podpořen zejména lékařským vyšetřením, a dále skutečností, že v Rakousku uvedl v žádosti o azyl datum narození Y. Žalovaný shledal naplnění podmínek pro aplikaci § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se neprokázal žádným dokladem, bylo pouze zjištěno, že disponuje povolením k pobytu za účelem strpění na území Německa do 17. 3.

2020. Žalovaný dále posuzoval naplnění podmínek dle čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení. Konstatoval, že žalobce přicestoval na území ČR i přesto, že věděl, že k tomu není oprávněn. Prokazatelně dále požádal o azyl v uvedených zemích, avšak popírá, že by kdy o něj vůbec žádal. V ČR nemá žádnou adresu pobytu.

12. Dále žalovaný přistoupil k hodnocení, jsou-li zde možnosti pro uložení zvláštních mírnějších opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce nemá v ČR žádnou adresu a existuje značné riziko, že se bude správním orgánům vyhýbat. Žalobce neprojevil vůli ČR opustit, nedisponuje ani žádnými finančními prostředky. Nelze mu proto uložit opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) a vyloučena je též možnost dle písm. b) uvedeného ustanovení. Rovněž není možné žalobci uložit ani zbývající dvě zvláštní opatření, neboť žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude nadále respektovat právní řád ČR. V rámci správního řízení bylo naopak zjištěno, že žalobce svévolně dříve opustil tábor pro migranty nejprve v Itálii, a poté v Rakousku a Německu, lze se tedy domnívat, že takto učiní znovu. Lhůta 30 dnů byla stanovena s ohledem na to, že je potřeba zajistit rozhodnutí požádaného státu. Žalovaný se vyjádřil i k případným systémovým nedostatkům, kdy v případě Itálie, Německa i Rakouska se dle něj jedná o země, kde je obecně známo, že zde je vysoký standard dodržování lidských práv a nejsou zjištěny žádné zásadní systémové nedostatky.
13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
14. Soud žalobu posoudil dle uvedených právních předpisů:
15. V čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení je stanoveno: *„Členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.“*
16. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky“.*
17. V § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: *„Policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesusoucího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“*
18. Dle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců *„Policie je oprávněna zajistit nezletilého cizince bez doprovodu, pouze je-li důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu či*

závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a je-li to v jeho zájmu v souladu s Úmluvou o právech dítěte. Policie je oprávněna v případě důvodné pochybnosti, že jde o nezletilého cizince bez doprovodu, takového cizince zajistit do doby, než je zjištěn jeho skutečný věk. Policie zahájí úkony ke zjištění věku nezletilého cizince bez doprovodu bezodkladně po jeho zajištění.“

19. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých zákonných ustanovení soud konstatuje, že tvrzená pochybení neshledal. Žalovaný dostatečným způsobem zjistil skutkový stav, kdy zjišťoval a posuzoval skutečnosti svědčící jak v žalobcův prospěch, tak v neprospěch. Žalovaný vycházel z výpovědi samotného žalobce, dále z lustrací zjištěných údajů o jeho pobytové historii a dalších informací zjištěných během řízení a z lékařského vyšetření. Soud neshledal ani tvrzenou nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Své závěry žalovaný srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodnil, aniž by došlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce navíc v úvodu žaloby uvedl pouze výčet ustanovení, jež měla být porušena, aniž by konkrétně označil, jakého pochybení se měl žalovaný dopustit.
20. Jádrem námitek žalobce je nesouhlas se závěry žalovaného ohledně možnosti jeho zajištění, kdy žalobce nepopírá, že se na něj vztahuje dublinské nařízení, avšak se žalovaným zásadně nesouhlasí, pokud jde o to, že by byly splněny i další podmínky pro jeho zajištění za účelem předání.
21. Žalobce nepopírá, že v jeho případě došlo k naplnění objektivních kritérií, neboť sám přiznává, na území ČR pobýval neoprávněně. Žalovaný však podle něj pochybil tím, že neuvedl důvody, pro které se lze domnívat, že by žalobce měl uprchnout, dostatečně nezkoumal jeho individuální situaci. S touto námitkou se soud neztotožňuje. Žalovaný se velmi podrobně zabíral individuálním případem žalobce. Posoudil skutečnosti, které žalobce uvedl, a tato tvrzení zkoumal v kontextu jeho předchozí pobytové historie.
22. Nelze přitom přehlédnout značný rozpor mezi tvrzeními žalobce a skutečnostmi zjištěnými správním orgánem. Žalovaný v průběhu správního řízení zjistil, že žalobce přicestoval do Itálie, kde poprvé požádal o azyl v roce 2016. Dále se přesunul do Rakouska, kde rovněž požádal o azyl, a cestoval dále do Německa, kde též požádal o udělení mezinárodní ochrany a kde získal pobytové oprávnění za účelem strpění platné do 17. 3. 2020. Žalobce přitom do protokolu uvedl, že si není vědom, že by dříve o azyl kdekoli jinde žádal. Další zkoumanou skutečností byl skutečný věk žalobce, kdy uvedl datum narození X. V průběhu řízení se však správní orgán dozvěděl, že žalobce dříve uváděl jako ročník narození Y, tuto skutečnost žalobce popřel. K tomu lze dodat, že v žalobě žalobce nyní uvádí rok narození Y, čímž potvrzuje, že prvotně uvedl účelově nesprávné datum, aby byl správním orgánem považován za nezletilého. V neprospěch žalobce svědčí též fakt, že si musel být vědom své povinnosti pobývat v místě, kde žádal o udělení mezinárodní ochrany a nebyl oprávněn vycestovat. Namísto toho se naopak svévolně přemísťoval a pobýval bez oprávnění postupně v různých zemích EU, naposledy v ČR.
23. Sám žalobce tedy svým dosavadním jednáním a nepravdivou výpovědí způsobil, že se stal pro správní orgány nedůvěryhodným a založil důvody domnívat se, že své jednání bude i nadále opakovat. Žalobce sice tvrdil, že má v úmyslu v ČR zůstat, nebude se skrývat a nemá finanční prostředky na vycestování, tyto skutečnosti však nelze hodnotit samy o sobě, nýbrž je třeba je posoudit právě v souvislosti žalobcovy pobytové historie. Není zcela pravdivé tvrzení žalobce, že po celou dobu se správním orgánem spolupracoval. Prokazoval sice do jisté míry správnímu orgánu součinnost, ale jelikož při výpovědi uváděl nepravdivé údaje, lze mít naopak důvodné pochybnosti o efektivitě jeho spolupráce. Zároveň žalobce v minulosti opakovaně nerespektoval rozhodnutí správních orgánů jednotlivých států.

24. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že v případě žalobce bylo dáno vážné nebezpečí útěku z důvodu jeho pobytové historie. Opakované podávání žádostí o azyl v různých zemích EU, nerespektování povinnosti se zdržovat v zemi, kde o azyl požádal, resp. oprávnění se zdržovat pouze v této zemi, prokazuje, že žalobce zneužívá institutu mezinárodní ochrany a s tím spojeného pobytového oprávnění v zemi žádosti (čl. 9 procedurální směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU). Opakované zneužívání azylového systému za účelem pobytu v zemích schengenského systému a nerespektování povinnosti žadatele o azyl se zdržovat v zemi žádosti je jednáním, ze kterého je zřejmý úmysl zmařit útekem předání do jiného státu.
25. Taktéž byly naplněny podmínky pro aplikaci § 129 odst. 4 věta třetí zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl zajištěn za účelem předání do Itálie, Rakouska či Německa za situace, kdy nemá dostatek prostředků k přepravě a nemá ani žádnou adresu pobytu v ČR.
26. Soud nepopírá závažnost zásahu do osobní svobody žalobce, ke kterému zajištěním nutně dochází, avšak aplikace zvláštních opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a neexistuje důvodná obava, že by se předání do jiné země vyhýbal. Absence důvodné obavy je nezbytným předpokladem pro uložení zvláštního opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Pokud žalobce masivně zneužívá azylový systém k volnému pobytu na území EU a nerespektuje omezení s tím spojené, poté neposkytuje záruky, že opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) a c) zákona bude skutečnou zárukou pro dosažení sledovaného cíle – vycestování žalobce do Itálie, Rakouska, Německa, či do země původu. Žalobce nemá finanční prostředky k zajištění pobytu a na území ČR ani nemá zajištěné ubytování.
27. Žalobce nijak nespecifikoval, v rámci jakého kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců je dána nepřiměřenost zajištění. Soud tedy takovou námitku vykládá pouze ve smyslu „přísnosti“, ke které se vyjádřil výše ve vztahu k naplnění podmínky nebezpečí útěku, neboť taková důvodná obava zmaření předání do Itálie, Rakouska či Německa je natolik intenzivní, že zásah do osobní svobody žalobce obстоjí v testu přiměřenosti.
28. K tvrzení, že se žalovaný nedostatečně vyjádřil k možným systémovým nedostatkům Itálie, Německa a Rakouska, soud uvádí, že žalovaný se touto otázkou podrobně zabýval na straně 8 a 9 napadeného rozhodnutí. Soud je téhož názoru jako žalovaný, že se v daném případě jedná o státy EU, kde jsou prokazatelně dodržována lidská práva, a není důvod o těchto zemích, pokud jde o jejich systém, jakkoli pochybovat. Soud ani tuto námitku důvodnou neshledal.
29. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného, žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 10. března 2020

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce